Jaume Camprodon i Rovira

El bisbe emèrit va morir ahir al vespre a Girona. Va ser bisbe de la diòcesi des del 1973 fins a la seva dimissió per malaltia, l'any 2001

Jaume Camprodon (esquerra), amb el seu successor, Carles Soler, en una fotografia del 2007 Foto: MANEL LLADÓ.

Jaume Camprodon i Rovira, bisbe emèrit de Girona, va morir ahir al vespre als 90 anys. Nascut a Torelló el 18 de desembre del 1926, va ser bisbe de Girona des del setembre del 1973 fins que va presentar la seva dimissió, el 30 d'octubre del 2001, després de tenir una greu malaltia que va obligar a operar-lo. El 16 de desembre va deixar la diòcesis en mans de Carles Soler i Perdigó, actualment bisbe emèrit.

Jaume Camprodon vivia actualment a les Germanetes dels Pobres de Girona. Feia poc temps que havia tingut un ictus i això, sumat a la pèrdua, l'11 de setembre, de qui fou el seu secretari particular i amic, mossèn Josep Padrós, el va deixar especialment afectat. Ahir al vespre, acompanyat de la seva família, va rebre el sants sagraments i la benedicció apostòlica de mans del bisbe de Girona, Francesc Pardo, que el va acompanyar fins al decés. Serà enterrat a la catedral de Girona.

Jaume Camprodon havia nascut a Torelló i va entrar al seminari de Vic amb 13 anys, el 1940, on va cursar humanitats, filosofia i teologia. Va ser ordenat prevere el maig del 1949 i va ser destinat a la parròquia de Seva (Osona) com a vicari. Posteriorment va ser destinar a Sant Joan de les Abadesses i, ja com a vicari, a la parròquia de Taradell, el 1951, i a la de Sant Domènec de Vic, l'any següent. També va exercir com a consiliari diocesà de la Joventut Obrera Catòlica. El 1953 va entrar com a professor al col·legi de Sant Miquel dels Sants de Vic i posteriorment va ser director espiritual del seminari menor de la diòcesi de Vic. El 1963 va rebre permís del seu bisbe per traslladar-se a París per estudiar catequesi a l'institut catòlic. Els caps de setmana treballava amb immigrants, però va haver de tornar per fer-se càrrec de la parròquia de Calaf (Anoia). El 1966 va ser traslladat a Manresa, on va treballar en el camp de la catequesi i de la promoció dels laics, per situar la parròquia en la línia del Concili Vaticà II. El 1971 va ser nomenat vicari de pastoral i el 2 de setembre del 1973 va ser nomenat bisbe de Girona. Fou consagrat bisbe el 21 d'octubre a la catedral de Girona, i va substituir el selvatà Narcís Jubany, nomenat arquebisbe de Barcelona.

Igual que el seu antecessor en el càrrec, posteriorment cardenal, era conegut com un savi, un príncep de l'Església. La tasca de Jaume Camprodon a la diòcesi de Girona va ser fecunda i es va guanyar a pols el títol de pastor per la seva bonhomia i el seu tracte afable. Sense fer gaires escarafalls, va decidir poc després deixar de viure al Palau Episcopal i traslladar-se a un pis del centre de la ciutat. En el seu intent de ser fidel al concili va decidir també deixar de sortir a la processó del Divendres Sant. En els seus 28 anys al capdavant de la seu de Sant Narcís va ser considerat sempre un evangelitzador, a qui no li agradava la pompa i que es dedicava a les persones sense renunciar mai a les decisions que li va pertocar prendre en funció de la seva responsabilitat.

Jaume Camprodon va ser un home fidel a la religió, però també fidel a Catalunya, a la llengua, la cultura i la història de Catalunya, però sempre es va mostrar obert a les persones que van venir-hi a viure des d'altres terres, però sempre es va mostrar acollidor i compromès a obrir camins que els oferissin possibilitats de tenir una vida digna, tal com va deixar escrit mossèn Pere Domènech en el text publicat al Full Parroquial amb motiu del

40è aniversari de la consagració episcopal del bisbe Camprodon.

Al llarg de la seva trajectòria com a bisbe va inaugurar la Casa d'Espiritualitat de Banyoles, va constituir el primer Consell Pastoral Diocesà i l'Institut de Teologia de Girona i l'Institut Superior de Ciències Religioses. Va escriure El poble del Parenostre, un recull de 150 cartes escrites al Full Parroquial.

Jaume Camprodon va ser una peça clau en el Concili Provincial Tarraconense en el qual va participar activament. Va ser també un dels bisbes del Concili Vaticà II i un dels impulsors del document dels bisbes de Catalunya Arrels cristianes de Catalunya. També va ser el primer prelat d'una diòcesi catalana que a l'any 2000 va fer una petició de perdó, pública i solemne per l'actitud de la jerarquia de l'Església durant els períodes d'abans de la Guerra Civil, durant la contesa i després, durant la dictadura franquista. Però sobretot Jaume Camprodon va ser un home bo, un pastor fidel al concili i un bisbe sempre recordat pels seus feligresos gironins.

Publicat a:
-El Punt Avui. Comarques Gironines 27-12-2016 Pàgina 50

Font del document: http://www.elpuntavui.cat/societat/article/5-societat/1035191-jaume-camprodon-i-rovira.html